

Rolnummer 5630
Arrest nr. 52/2014 van 27 maart 2014

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 30, § 3, van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 16 maart 1968, gesteld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters A. Alen en J. Spreutels, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Alen,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 8 maart 2013 in zake het openbaar ministerie tegen S.Ö. en E.Ö., waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 29 april 2013, heeft de Correctionele Rechtbank te Dendermonde de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden de bepalingen van artikel 30, § 3, van het koninklijk besluit van 16 maart 1968 tot coördinatie van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer, zoals ingevoegd bij de wet van 7 februari 2003, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, in die zin geïnterpreteerd dat enkel de onmiddellijke intrekking door het openbaar ministerie bevolen bij toepassing van artikel 55 van het koninklijk besluit van 16 maart 1968 tot coördinatie van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer strafbaar gesteld wordt, doch niet de onmiddellijke intrekking verlengd door de politierechtbank bij toepassing van artikel 55*bis* van het koninklijk besluit van 16 maart 1968 tot coördinatie van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer ? ».

Memories zijn ingediend door :

- S.Ö.;
- de Ministerraad.

S.Ö. heeft ook een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 4 maart 2014 :

- zijn verschenen :

. Mr. J. Heymans *loco* Mr. C. Mussche en Mr. J. Meese, advocaten bij de balie te Gent, voor S.Ö.;

. Mr. A. Poppe *loco* Mr. E. Jacobowitz, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers L. Lavrysen en T. Giet verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Op 26 juni 2011 werd het rijbewijs van S.Ö. (eerste beklaagde voor de verwijzende rechter) ingetrokken voor een periode van vijftien dagen, tot en met 10 juli 2011.

S.Ö. werd op 27 juni 2011 door het openbaar ministerie opgeroepen om te verschijnen op 5 juli 2011 voor de behandeling van de vordering van de verlenging van de onmiddellijke intrekking van zijn rijbewijs. Met een vonnis van 5 juli 2011 heeft de Politierechtbank te Dendermonde de verlenging van de intrekking bevolen. Het vonnis is aangeboden aan de woning van S.Ö. op 11 juli 2011.

E.Ö. (tweede beklaagde) deelde aan de politieambtenaren, die het vonnis ter kennis hebben gebracht, mee dat S.Ö. zich in Turkije bevond en op de hoogte was van het vonnis houdende de verlenging van de intrekking. Aan S.Ö. werd uiteindelijk persoonlijk kennis gegeven van de verlenging op 13 augustus 2011.

Op 7 oktober 2011 werd vastgesteld dat S.Ö. een voertuig op de openbare weg bestuurde zonder rijbewijs.

S.Ö. en E.Ö. werden door het openbaar ministerie gedagvaard om te verschijnen voor de Politierechtbank; zij werden evenwel vrijgesproken op 12 oktober 2012.

Het openbaar ministerie stelde hoger beroep in tegen dat vonnis.

Voor de verwijzende rechter merkt S.Ö. op dat artikel 30, § 3, van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer (hierna: Wegverkeerswet), uitsluitend het rijden zonder rijbewijs dat onmiddellijk werd ingetrokken op grond van artikel 55 van de Wegverkeerswet strafbaar stelt en niet het rijden met een rijbewijs waarvan de intrekking werd verlengd; een analoge interpretatie van de strafwet is evenwel verboden, zodat er geen strafbaarstelling is en zodoende ook geen veroordeling mogelijk is.

Het openbaar ministerie voert aan dat een toepassing naar analogie wel mogelijk is, maar indien een strafbaarstelling toch niet mogelijk zou zijn, vraagt het openbaar ministerie aan de verwijzende rechter om bovenvermelde prejudiciële vraag te stellen.

III. In rechte

- A -

A.1. De eerste beklaagde voor de verwijzende rechter, S.Ö., merkt op dat de prejudiciële vraag niet moet worden beantwoord omdat de oplossing ervan niet dienstig is voor het geschil. De verwijzende rechter heeft immers de vraag gesteld, na te hebben vastgesteld « dat er inderdaad geen expliciete strafbaarstelling voorzien is in de WPW ter betuigeling van inbreuken op artikel 55*bis* WPW, nu artikel 30 § 3 WPW enkel overtredingen op artikel 55 WPW als dusdanig strafbaar stelt ». Die vaststelling kan tot niets anders leiden dan een vrijspraak voor de beklaagde, ook al zou artikel 30, § 3, van de Wegverkeerswet het gelijkheidsbeginsel schenden door een inbreuk op voormeld artikel 55*bis* niet te bestraffen en een inbreuk op artikel 55 wel. Overeenkomstig artikel 2 van het Strafwetboek, artikel 7 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 14 van de Grondwet kan immers niemand worden gestraft wegens een handeling die niet strafbaar was op het ogenblik dat die werd gesteld.

A.2.1.1. Allereerst voert de Ministerraad aan dat een grondwetsconforme interpretatie van artikel 30, § 3, van de Wegverkeerswet mogelijk is. Immers, overeenkomstig artikel 14 van de Grondwet, artikel 7.1 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 15 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, kan de rechter niet autonoom beslissen welke straf er wordt opgelegd; hij moet de wet toepassen en de straf opleggen waarin de wet voorziet. Blijkens de rechtspraak van het Hof belet het wettigheidsbeginsel in strafzaken evenwel niet dat een zekere beoordelingsbevoegdheid zou worden toegekend bij de toepassing van de wet.

A.2.1.2. Volgens de Ministerraad is de onmiddellijke intrekking van het rijbewijs een bewarende maatregel die ertoe strekt gevaarlijke bestuurders zo spoedig mogelijk uit het verkeer te verwijderen. In het verleden werden geen limieten gesteld aan de intrekking door artikel 56 van de Wegverkeerswet. Die termijnen werden slechts ingevoerd met artikel 28 van de wet van 18 juli 1990, met de bedoeling willekeur bij het openbaar ministerie te voorkomen. Daarom wordt in artikel 30, § 3, van de Wegverkeerswet uitsluitend de overtreding van artikel 55 strafbaar gesteld, omdat artikel 56 niet kon worden overtreden.

A.2.1.3. De rechter mag, volgens de Ministerraad, bestaande strafwetten niet uitbreiden tot feiten die voorheen geen strafbare feiten waren. Wel kan de strafrechter de strafwet toepassen op gedragingen die op impliciete wijze door de wetgever geïmpliceerd werden. Voorwaarde is wel dat het feit onder de wettelijke definitie moet kunnen worden gebracht en dat er zekerheid moet bestaan over de wil van de wetgever.

Artikel 30, § 3, van de Wegverkeerswet heeft betrekking op alle beslissingen houdende onmiddellijke intrekking van het rijbewijs. De beslissing houdende verlenging vindt haar rechtsgrond in de beslissing houdende onmiddellijke intrekking. De wetgever heeft dit zelf bevestigd en expliciet erkend dat de straf geldt voor het rijden met een ingetrokken rijbewijs in het algemeen. Het kan bovendien niet worden betwist dat de beklagde op de hoogte is van het gegeven dat het rijden zonder rijbewijs, of het nu voor de eerste maal ingetrokken is dan wel of die intrekking verlengd werd, verboden is en dan ook bestraft kan worden met de sanctie waarin artikel 30, § 3, van de Wegverkeerswet voorziet; voormeld artikel kan derhalve grondwetsconform worden geïnterpreteerd.

A.2.2. In ondergeschikte orde voert de Ministerraad aan dat het in het geding zijnde artikel de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. Gelet op het doel van de wetgever met de artikelen 55 en 55*bis* van de Wegverkeerswet, namelijk de mogelijkheid bieden gevaarlijke bestuurders onmiddellijk uit het verkeer te nemen, kan er geen enkele rechtvaardiging worden gegeven voor het niet bestraffen van personen die tijdens de verlenging van een intrekking een voertuig zouden besturen.

A.3.1. De eerste beklagde voor de verwijzende rechter meent dat er geen grondwetsconforme interpretatie mogelijk is. Hoewel het wettigheidsbeginsel zich niet verzet tegen een bepaalde mate van rechterlijke interpretatievrijheid, betekent dat nog niet dat de overtreding van een wetsbepaling kan worden geacht strafbaar te zijn terwijl de wetgever de overtreding van die wetsbepaling niet strafbaar heeft gesteld. Het loutere feit dat het een accidentele vergetelheid van de wetgever zou betreffen, doet daaraan geen afbreuk.

Het standpunt van de Ministerraad is, volgens de eerste beklagde voor de verwijzende rechter, niet verenigbaar met de rechtspolitieke dimensie van het wettigheidsbeginsel. Daarmee wordt bedoeld op de bescherming die hiervan uitgaat tegen het willekeurige optreden van de overheid, hetgeen vanuit historisch oogpunt als één van de grootste gebreken van de strafrechtspleging werd beschouwd. Rechterlijke incriminatie blijft dus verboden, zelfs al zou kunnen worden vastgesteld dat de wetgever wel de intentie had de handeling strafbaar te stellen, maar dit wegens onzorgvuldigheid is vergeten te doen.

A.3.2. Aangaande de mogelijke schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, meent de eerste beklagde voor de verwijzende rechter dat hij geen standpunt dient in te nemen. Immers, de vaststelling dat de wetgever het wettigheidsbeginsel zou hebben geschonden, kan de beklagde niet grieven. Het gevolg van die vaststelling kan slechts zijn dat overtreders van artikel 55 van de Wegverkeerswet zich op de ongrondwettigheid van die bepaling kunnen beroepen, maar niet dat de overheid zich op een ongrondwettigheid kan beroepen om overtreders van artikel 55*bis* te bestraffen, aangezien dat op zichzelf ongrondwettig zou zijn.

- B -

B.1.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op artikel 30, § 3, van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 16 maart 1968 (hierna : Wegverkeerswet), dat bepaalt :

« Met gevangenisstraf van drie maanden tot een jaar en met geldboete van 200 euro tot 2000 euro of met een van die straffen alleen, en met het verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig voor een duur van ten minste drie maanden en ten hoogste vijf jaar of voorgoed, wordt gestraft hij die een motorvoertuig bestuurt terwijl zijn rijbewijs of het als zodanig geldende bewijs dat vereist is voor het besturen van dat voertuig met toepassing van artikel 55 onmiddellijk is ingetrokken ».

B.1.2. Het Hof wordt ondervraagd over de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, van artikel 30, § 3, van de Wegverkeerswet, indien die bepaling in die zin wordt geïnterpreteerd dat zij het rijden zonder rijbewijs bestraft wanneer het rijbewijs onmiddellijk is ingetrokken overeenkomstig artikel 55 van de Wegverkeerswet, maar niet wanneer de onmiddellijke intrekking van het rijbewijs is verlengd overeenkomstig artikel 55*bis* van die wet.

B.2.1. De eerste beklagde voor de verwijzende rechter is van mening dat de prejudiciële vraag geen antwoord behoeft aangezien het antwoord klaarblijkelijk voor de verwijzende rechter niet nuttig zou zijn : bij ontstentenis van een expliciete strafbaarstelling, zou enkel een vrijspraak kunnen volgen; bovendien, zelfs indien de gestelde prejudiciële vraag bevestigend zou moeten worden beantwoord, zou dat, krachtens artikel 14 van de Grondwet, artikel 7 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 2 van het Strafwetboek, niet kunnen leiden tot een bestraffing van een handeling die niet strafbaar was op het ogenblik dat die werd gesteld.

B.2.2. In de regel komt het het rechtscollege dat het Hof een vraag stelt, toe na te gaan of het antwoord op de prejudiciële vraag nuttig is om het aan dat rechtscollege voorgelegde geschil te beslechten. Alleen wanneer dit klaarblijkelijk niet het geval is, kan het Hof beslissen de vraag niet te beantwoorden.

B.2.3. Uit het verwijzingsvonnis blijkt dat de verwijzende rechter het noodzakelijk heeft geoordeeld aan het Hof een vraag te stellen over de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepaling in de interpretatie volgens welke zij het niet mogelijk zou maken de aan hem voorgelegde feiten te bestraffen.

Het is voldoende, zoals te dezen het geval is, dat een rechtscollege twijfels heeft over de grondwettigheid van de strafbepalingen die het moet toepassen, opdat een prejudiciële vraag die ertoe strekt die twijfels weg te nemen niet als klaarblijkelijk irrelevant voor de oplossing van het geschil kan worden beschouwd.

B.2.4. De exceptie wordt verworpen.

B.3.1. Artikel 55 van de Wegverkeerswet bepaalt :

« Het rijbewijs of het als zodanig geldend bewijs kan onmiddellijk ingetrokken worden :

1° in de gevallen bedoeld in de artikelen 60, §§ 3 en 4 en 61ter, § 1;

2° indien de bestuurder de vlucht neemt om zich aan de dienstige vaststellingen te onttrekken;

3° indien het verkeersongeval, dat klaarblijkelijk aan een zware fout van de bestuurder te wijten is, aan een ander ernstige verwondingen of de dood heeft veroorzaakt;

4° indien de bestuurder of de persoon die hem begeleidt met het oog op de scholing, vervallen is verklaard van het recht tot het besturen van een motorvoertuig van de categorie van het voertuig dat hij gebruikt;

5° indien de bestuurder een van de speciaal door de Koning aangewezen overtredingen bedoeld in artikel 29 van de tweede, derde of vierde graad heeft begaan of indien de bestuurder de toegelaten maximumsnelheid met meer dan 20 kilometer per uur heeft overschreden binnen een bebouwde kom, zone 30, schoolomgeving, woonerf of erf of indien de bestuurder de toegelaten maximumsnelheid met meer dan 30 kilometer per uur heeft overschreden;

6° indien de bestuurder een overtreding heeft begaan van artikel 62bis.

Indien de bestuurder, in de gevallen bedoeld onder 1° of 4°, begeleid wordt met het oog op de scholing, kan het rijbewijs waarvan de begeleider houder is, onmiddellijk ingetrokken worden.

Onmiddellijke intrekking wordt bevolen door de procureur des Konings. Onmiddellijke intrekking kan echter alleen door de procureur-generaal bij het hof van beroep worden gelast indien de feiten tot de bevoegdheid van dit hof behoren.

De bestuurder of de persoon die begeleidt, bedoeld in de bepalingen van het eerste lid, 1° of in het tweede lid, is gehouden zijn rijbewijs of het als zodanig geldend bewijs in te leveren op verzoek van de politie, na vordering van het openbaar ministerie dat de intrekking heeft bevolen. Doet hij dit niet, dan mag dit openbaar ministerie het in beslag nemen van het document bevelen.

De politie deelt aan de betrokkene mede welk openbaar ministerie de intrekking van het rijbewijs heeft bevolen ».

B.3.2. Artikel 55*bis* van dezelfde wet bepaalt :

« § 1. De procureur des Konings kan een beschikking tot verlenging van de intrekking met ten hoogste drie maanden vorderen voor de politierechtbank.

Tussen de datum van de dagvaarding en de datum van verschijning moet een termijn van ten minste zeven dagen gelaten worden.

Artikel 146, tweede en derde lid, van het Wetboek van strafvordering is van toepassing.

Onverminderd de wettelijke bepalingen bevat de dagvaarding tevens een opgave van de feiten die de gedaagde in die stand van het onderzoek ten laste worden gelegd.

§ 2. De politierechtbank doet uitspraak in openbare terechtzitting binnen vijftien dagen na de beslissing tot intrekking door het openbaar ministerie.

De beschikking tot verlenging van de intrekking vermeldt nauwkeurig, maar op een wijze die beknopt mag zijn, de feiten die de gedaagde in die stand van het onderzoek ten laste worden gelegd en de redenen waarom de rechter de intrekking door de procureur des Konings verlengt.

De beslissing over de kosten wordt aangehouden teneinde er over te beslissen overeenkomstig artikel 162 van het Wetboek van strafvordering.

Tegen deze beschikking tot verlenging van de intrekking is enkel verzet mogelijk overeenkomstig artikel 187, eerste tot vierde lid, van het Wetboek van strafvordering.

Het verzet schorst de tenuitvoerlegging van de beslissing tot intrekking niet.

§ 3. De politierechter belast met de behandeling ten gronde, is niet gebonden door de omschrijving van de feiten zoals weerhouden naar aanleiding van de aflevering van de beschikking tot verlenging van de intrekking.

§ 4. In afwijking van § 1 kan de procureur des Konings of, bij delegatie, een officier van gerechtelijke politie, op het ogenblik van de intrekking, de dader van de overtreding oproepen om te verschijnen voor de politierechtbank of de correctionele rechtbank binnen een termijn van vijftien dagen.

Hij stelt hem in kennis van de beslissing een beschikking tot verlenging van de intrekking te vorderen, geeft een opgave van de feiten die hem ten laste worden gelegd alsook de plaats, de dag en het uur van de zitting van de politierechtbank en deelt hem mede dat hij het recht heeft een advocaat te kiezen.

Deze kennisgeving en mededeling worden in een proces-verbaal vermeld, waarvan hem onmiddellijk een kopie wordt overhandigd.

Deze kennisgeving geldt als dagvaarding om voor de politierechtbank te verschijnen.

§ 5. De procureur des Konings kan ten laste van de dader van de overtreding een beschikking tot hernieuwing van de verlenging met ten hoogste drie maanden vorderen bij de politierechtbank.

Hij dagvaardt de betrokkene overeenkomstig § 1 ten laatste vijftien dagen vóór het verstrijken van de termijn van de aanvankelijke beschikking.

§ 6. De politierechtbank doet in openbare terechtzitting uitspraak overeenkomstig §§ 2 en 3 vóór het verstrijken van de aanvankelijke beschikking tot verlenging.

§ 7. In afwijking van § 6 en op voorwaarde dat de procureur des Konings voor diezelfde zitting ten gronde heeft gedagvaard, kan de politierechtbank onmiddellijk kennis nemen van de grond van de zaak ».

B.4. Artikel 55 van de Wegverkeerswet beoogt de gevallen van onmiddellijke intrekking van het rijbewijs door het openbaar ministerie voor een maximumduur van vijftien dagen, terwijl artikel 55*bis* van dezelfde wet de verlenging toelaat van een dergelijke maatregel door de politierechter gedurende twee bijkomende periodes van ten hoogste drie maanden.

B.5. Op grond van artikel 55 van de Wegverkeerswet kan het openbaar ministerie onmiddellijk het rijbewijs intrekken van, onder meer, bestuurders die een zware verkeersovertreding begaan, bestuurders die rijden onder invloed van alcohol of andere stoffen die de rijvaardigheid beïnvloeden, bestuurders die door een zware fout een verkeersongeval teweegbrengen dat aan een ander ernstige verwondingen of zelfs de dood veroorzaakt, en bestuurders die de opsporing en de vaststelling van overtredingen tegenwerken.

Volgens de parlementaire voorbereiding van het voormelde artikel 55 strekt de onmiddellijke intrekking van het rijbewijs ertoe de verkeersveiligheid te bevorderen. De wetgever was van oordeel dat « de onmiddellijke intrekking van het rijbewijs [...] ertoe [zou] bijdragen de gevaarlijke bestuurders, in afwachting dat er een rechterlijke beslissing getroffen wordt, uit het verkeer te verwijderen en [...] de bestuurders tot het nakomen van de reglementen [zou] aanzetten » (*Parl. St.*, Senaat, 1962-1963, nr. 68, p. 9; *Parl. St.*, Kamer, 1989-1990, nr. 1062/7, p. 65).

B.6.1. Artikel 55*bis* van de Wegverkeerswet, ingevoegd bij artikel 16 van de wet van 20 juli 2005 « tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer », is aangenomen om tegemoet te komen aan het arrest nr. 154/2004 van 22 september 2004, waarbij het Hof artikel 25 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid heeft vernietigd.

B.6.2. Die bepaling vindt haar oorsprong in het amendement nr. 73 bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, dat heeft geleid tot het aannemen van de voormelde wet van 20 juli 2005.

Dat amendement werd als volgt verantwoord :

« De noodzaak van een verlenging van de intrekking kan zich opdringen. Het blijkt niet noodzakelijk de verschillende toepassingsgevallen in de wet op te sommen; met het oog op een uniforme toepassing is het wel aangewezen dat de minister van Justitie richtlijnen uitvaardigt, nadat hij het advies van het college van procureurs-generaal heeft ingewonnen.

De zinsnede ‘ zetelend in strafzaken ’ of ‘ zetelend in strafrechtelijke zaken ’ is verwarrend. De politierechter neemt slechts een veiligheidsmaatregel en doet, wat de feiten betreft, slechts uitspraak ten voorlopige titel.

Gelet op de korte tijdspanne waarbinnen de politierechter een beslissing dient te nemen, is de procedure bij dagvaarding de enige procedure die aan de gedaagde de nodige waarborgen biedt inzake rechtszekerheid en rechten van verdediging.

Een dagvaardingstermijn van zeven dagen blijkt voldoende aangezien de debatten *in casu* zich beperken tot de noodzaak van een dergelijke beveiligingsmaatregel en geen betrekking heeft [lees : hebben] op de strafmaat of de burgerrechtelijke aansprakelijkheid.

Terecht werd niet voorzien in de mogelijkheid van hoger beroep; het lijkt daarentegen wél aangewezen een mogelijkheid van verzet te voorzien. Het is immers nooit uitgesloten dat de dagvaarding de gedaagde niet heeft bereikt of dat de gedaagde niet ter terechtzitting kon aanwezig zijn ingevolge omstandigheden onafhankelijk van zijn wil.

Anderzijds is het aangewezen de toepasselijkheid van artikel 146 al. 3 van het Wetboek van strafvordering te voorzien voor gevallen waarin het verder onderzoek van de eerstvolgende dagen ernstige aanwijzingen heeft opgeleverd dat een dergelijke verlenging zich opdringt.

In elk geval dient de rechter te motiveren waarom hij een verlenging van de intrekking noodzakelijk acht.

De opname in artikel 55*bis* in ontwerp van de verplichting plaats, dag en uur van de zitting en het recht op een advocaat te vermelden, is overbodig, aangezien deze verplichting elders in het Wetboek van strafvordering en het Gerechtelijk Wetboek op uitvoerigere wijze geregeld is; daarentegen is wel belangrijk te vermelden dat de feiten omschreven worden, zoals ze zich op dat ogenblik van de stand van het onderzoek laten omschrijven. Het is immers niet uitgesloten dat verder onderzoek (bvb. de bloedanalyse) of het later overlijden van een verkeersslachtoffer een herkwalificatie van de feiten noodzakelijk maakt » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1428/013, pp. 3 en 4).

B.6.3. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 20 juli 2005 blijkt dat de maatregel die erin bestaat een intrekking van het rijbewijs te verlengen, ertoe strekt bestuurders uit het verkeer te verwijderen die, na het verstrijken van de termijn van de aanvankelijke intrekking van het rijbewijs, voor zichzelf of voor andere weggebruikers een dusdanig gevaar blijven vormen dat het noodzakelijk is op te treden zonder te moeten wachten op een eventuele jurisdictionele beslissing ten gronde.

B.7. Aangezien de artikelen 55 en 55*bis* van de Wegverkeerswet voortspuiten uit dezelfde doelstelling die erin bestaat de gevaarlijke bestuurders uit het verkeer te verwijderen, waarbij de in artikel 55*bis* beoogde maatregel bovendien in het verlengde ligt van de maatregel beoogd in artikel 55, is het niet verantwoord dat het rijden zonder rijbewijs wanneer dat onmiddellijk is ingetrokken door het openbaar ministerie, bij de in het geding zijnde bepaling strafrechtelijk wordt bestraft, maar dat het rijden zonder rijbewijs tijdens de periode gedurende welke de onmiddellijke intrekking van het rijbewijs door de politierechter is verlengd, strafrechtelijk niet wordt bestraft.

B.8. Die discriminatie vindt haar oorsprong echter niet in de in het geding zijnde bepaling, maar in een leemte in de wetgeving, die, overeenkomstig het wettigheidsbeginsel in strafzaken, alleen de wetgever kan verhelpen.

De toetsing van de in het geding zijnde bepaling aan de in B.1.2 vermelde verdragsbepaling zou niet tot een ruimere vaststelling van ongrondwettigheid kunnen leiden.

B.9. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Artikel 30, § 3, van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 16 maart 1968, schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

- De ontstentenis van een wetsbepaling die het mogelijk maakt hem die een motorvoertuig bestuurt terwijl de onmiddellijke intrekking van zijn rijbewijs of het als zodanig geldende bewijs dat vereist is voor het besturen van dat voertuig, met toepassing van artikel 55*bis* van dezelfde wetten is verlengd, te bestraffen, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 27 maart 2014.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Alen